

AKKOR HALLGAT EL

Tamási Áron emlékének

*Nem láttam élve, mert nem érdekelttem:
csúf denevér a delelő napot.
Rejtőzve éltem, hűvös rengetegben,
mint bűgő manók, bögő szarvasok.
Jeleit láttam csak, fenyőkbe vésvé;
fagyöngyös ágon egyszál inge lóg,
hogy madaraknak legyen menedéke,
ha vihart hoznak égi dáridók.
Egy könnycsepp volt az isten szempilláján
s ide hullott, mert nagy volt az aszály;
megfürdött benne a pásztor, a bárány
és élni kezdett minden szalmaszál.
Keze, varázsló vonó, ahová ért
szárnyat növesztett s fölrepült a dal.
Sosem koldult a halhatatlanságért
Parnasszust járók tarisznyáival,
Teremtő bűbáj, meséknél édesebb
italt hagyott az élők asztalán...*

*Midőn szívünkön kivirágzik a seb,
akkor hallgat el a madár a fán.*

NÉMETH FERENC

ORFEUSZ VISSZATÉR

„Mesterségem az emlékezés”

*Este, amikor a szerelmesek
és a költők veszik birtokukba a földet
nincs már madárdal,
csak villamoscsilingelés,
nincs már líra,
csak a színházakban
szavai a fizetett színész.
De száján igazi indulat botorkál
kezében a művirág kinyílik,
a színpalokról elindul a hold,
s a festett tetőkön csillog a cserép.
Orfeusz is ballonkabátban
kibújik albérletéből,
esti sétára indul.
Senki se látja
arcán kalandjait,
talán ezek is színpadi kalandok,
s alvilága az emlékezés.*